

Haalbaarheid van 60% dichte vloeren bij vleesvarkens

Hans Spoolder en Anita Hoofs

Op het Praktijkcentrum Sterksel is begonnen aan de tweede fase van het onderzoek dat de haalbaarheid van een aandeel van 60% dichte vloer bij vleesvarkens moet gaan vaststellen. Daarvoor zijn acht vleesvarkensafdelingen zodanig ingericht dat het aandeel dichte vloer per hok 60% (drie verschillende stalsystemen) of 40% (referentie) bedraagt.

In het ontwerpbesluit voor wijziging van het Varkensbesluit (november 1997) werd voorgesteld het totaal beschikbare vloeroppervlak en het dichte vloeroppervlak voor vleesvarkens te verruimen. Tijdens de bestudering van het ontwerpbesluit werd echter duidelijk dat een vergroting van het dichte vloeroppervlak in huisvestingssystemen het risico op hokbevuiling verhoogt. Hokbevuiling is nadelig voor het dier (dierenwelzijn en diergezondheid), het milieu (ammoniakemissie) en de varkenshouder (arbeidsomstandigheden). Naar aanleiding hiervan werd besloten het oppervlak dichte vloer voorlopig gelijk te laten (0,3 m² per vleesvarken van 85 tot 110 kg), maar het totale oppervlak te vergroten van 0,7 naar 1,0 m² voor vleesvarkens van 85 tot 110 kg. Daarbij werd de kanttekening gemaakt dat de haalbaarheid van 60% dichte vloer onderzocht zou worden.

In de eerste fase van het onderzoek is in overleg met een klankbordgroep van externe adviseurs een drietal huisvestingssystemen met een aandeel dichte vloer van 0,6 m² per 1,0 m² ontworpen, die naar verwachting een goede kans van slagen maken. Het betreft drie systemen die op een aantal punten onderling van elkaar verschillen. In systeem A wordt brijvoer met bijproducten gevoerd aan groepen van twaalf vleesvarkens, gehouden in een hok met bolle vloer. Systeem B heeft ook een bolle vloer, maar hier worden de twaalf dieren per hok *ad libitum* via een droogvoerbak gevoerd. In zowel systeem A als systeem B worden de dieren op 1 m² opgelegd, met een aandeel van 60% dichte vloer. Systeem C heeft een hellende vloer en grotere groepen (24 dieren), die via twee droogvoerbakken gevoerd worden. Eén zijwand van elk C-hok is verplaatsbaar, zodat bij een gemiddeld gewicht van ongeveer 50 en 85 kg het totale hokoppervlak vergroot kan worden. Op deze manier wordt het verhokken van de dieren nagebootst, waarbij het aandeel dichte vloer voortdurend 60% blijft. Het vierde en laatste systeem (R) is de Referentie. Hier worden de dieren in groepen van twaalf opgelegd op 1 m² per dier, waarvan 0,4 m² dicht (omdat dit in de praktijk meer voorkomt dan het wettelijk minimum van 0,3 m²). In de referentieafdelingen wordt droogvoer *ad libitum* verstrekt.

De acht afdelingen worden gedurende twee rondes (één winter- en één zomerronde) gevolgd. Daarbij wordt gekeken naar het lig- en mestgedrag van de dieren, de mate van hokbevuiling, de arbeidsomstandigheden (onder andere stof), de hoeveelheid werk met betrekking tot het schoonhouden van de hokken en de technische en economische kengetallen. Het niveau van ammoniakemissie zal bepaald worden conform het protocol "Beoordelingsrichtlijn emissie-arme stalsystemen". Verder zal in het kader van het project onderzocht worden of koeling van de dichte vloer hokbevuiling tijdens warme dagen kan voorkomen. 🏠

(Bron: T. Dijkstra)